Cales «a gogó»

De Torre Valentina fins a Platja d'Aro s'estén una costa de roques i platgetes vigilades de prop per una rastellera d'hotels i de càmpings d'estètica afrocaribenya. Passant per la carretera un té la sensació d'estar en un altre país, no se sap ben bé quin, si millor o pitjor, però tots els inputs són estranys, imposats, dirigits a una clientela que busca l'exotisme, un exotisme barat, d'estar per casa, de flors de plàstic i mojitos de garrafa.

Aquí, la Costa Brava, ofereix més els seus encants suposats que els reals, encants moltes vegades prefabricats en alguna agència de publicitat de Barcelona, les mateixes que engiponen cada temporada els anuncis de la cervesa de sabor mediterrani, els embotits casolans que pots trobar en qualsevol gran superfície i aquella marca de cafè que només et prens quan tornes a casa per Nadal.

Aquest tram de costa és com una mena de llimb on fan estada la mena de turistes que no volen estar immersos en el brogit dels grans emporis turístics, però que tampoc volen estar-ne gaire lluny. Els seus estómacs necessiten ser alimentats amb el mateix tipus de gastronomia urbana que mengen la resta de l'any, però amb el toc de color silvestre que aporten els pins dels càmpings i els para-sols balinesos dels hotels.

Són gent que es fan fotos de bon matí a la platja, o al capvespre, però que es banyen sempre a la piscina. No s'allunyen més de tres metres del seu mòbil i procuren no estar mai en una zona sense wifi. Anuncien que aprofiten els dies de vacances per desconnectar penjant fotos a les xarxes socials i es fan fer un tatuatge amb cal·ligrafia exòtica per poder-lo lluir a la tornada en el bar de la cantonada mentre expliquen les seves aventures als amics del barri.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/08/12/cales-gogo/861603.html?utm_source=rss